

200901950/1/V2.

Datum uitspraak: 31 juli 2009

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 13 maart 2009 in zaak
nrs. 09/5281 en 09/5282 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 februari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 maart 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 maart 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in de tweede grief dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris in redelijkheid het ontbreken van identiteitsdocumenten aan hem heeft kunnen toerekenen en de door hem overgelegde lidmaatschapskaart van de Bundu dia Kongo (hierna: de BDK) daaraan niet afdoet, nu de authenticiteit van deze kaart niet is komen vast te staan en voorts uit openbare bronnen blijkt dat deze kaarten na 2002 niet meer worden uitgegeven, welk standpunt de staatssecretaris ter zitting nader heeft onderbouwd door overlegging van een nader stuk.

Hij betoogt daartoe dat de staatssecretaris het stuk dat bewijst dat dergelijke lidmaatschapskaarten na 2002 niet meer worden uitgegeven eerder dan ter zitting had dienen over te leggen en dat de voorzieningenrechter dit stuk ten onrechte heeft meegenomen in zijn beoordeling, omdat hij niet in de gelegenheid is gesteld om op dit stuk te reageren. Voorts betoogt hij dat het niet kunnen vaststellen van de authenticiteit van de lidmaatschapskaart van de BDK niet voor zijn rekening en risico dient te komen, aangezien hij voor het eerst een asielaanvraag heeft ingediend.

2.1.1. Bij zijn aanvraag heeft de vreemdeling een lidmaatschapskaart van de BDK overgelegd waaruit volgens hem blijkt dat hij problemen heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten. Hij heeft verklaard dat hij de lidmaatschapskaart in 2005 heeft ontvangen toen hij lid werd van de BDK. Volgens een door de Koninklijke Marechaussee Brigade Oostgrens-Noord/Aanmeldcentrum ter Apel (hierna: de Kmar) ter zake opgestelde verklaring van 12 februari 2009 kan in verband met het niet voorhanden

hebben van voldoende referentiemateriaal voor wat betreft de echtheid van het document geen uitspraak worden gedaan.

2.1.2. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 18 februari 2009, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat uit de verklaring van de Kmar weliswaar blijkt dat over de echtheid van de lidmaatschapskaart geen uitspraak kan worden gedaan, maar dat ook niet kan worden vastgesteld of het document inhoudelijk juist is nu uit openbare bron op het internet (www.homeoffice.gov.uk) blijkt dat dergelijke lidmaatschapskaarten sinds 2002 niet meer worden uitgegeven. De afgiftedatum die op het document vermeld staat kan derhalve niet juist zijn. Nu de vreemdeling bovendien onvoldoende verklaringen heeft gegeven waarmee hij de authenticiteit van het document kan aantonen, kan aan de lidmaatschapskaart niet de waarde worden gehecht die de vreemdeling hieraan gehecht wenst te zien, aldus de staatssecretaris.

Ter zitting bij de voorzieningenrechter heeft de staatssecretaris ter onderbouwing van zijn standpunt dat er sinds 2002 geen lidmaatschapskaarten meer worden uitgegeven door de BDK een pagina uit het Country of Origin Information Report Democratic Republic of the Congo van het UK Home Office van oktober 2005 overgelegd.

2.1.3. Vooropgesteld wordt dat de voorzieningenrechter bij beantwoording van de vraag of sprake is van strijd met de goede procesorde enige beoordelingsruimte toekomt. Het eerst ter zitting overgelegde stuk betreft informatie over de uitgifte van lidmaatschapskaarten door de BDK. De vreemdeling is ter zitting bij de voorzieningenrechter niet verschenen en kon derhalve toen niet op de inhoud van het stuk reageren. Ook nadien is de vreemdeling daartoe niet in de gelegenheid gesteld. Onder die omstandigheden heeft de voorzieningenrechter dit stuk ten onrechte bij de beoordeling van het beroep betrokken. Weliswaar is een afschrift van het stuk met de aangevallen uitspraak meegezonden, maar dit kan aan het vorenstaande niet afdoen, aangezien op dat moment op het door de vreemdeling ingestelde beroep reeds was beslist. De klacht is in zoverre terecht voorgedragen, maar kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. De in het stuk vervatte informatie wordt immers ook vermeld op de website van het UK Home Office en naar die website heeft de staatssecretaris in het besluit van 18 februari 2009 verwezen. De vreemdeling had derhalve van de informatie op die website kennis kunnen nemen en daar in beroep inhoudelijk op kunnen reageren.

Gelet op de informatie die vermeld is op de website van het UK Home Office is bij de staatssecretaris concrete twijfel over de authenticiteit van de door de vreemdeling overgelegde lidmaatschapskaart gerezen. In het licht van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) lag het op de weg van de vreemdeling om daartegenover de authenticiteit van de lidmaatschapskaart alsnog aannemelijk te maken. Daarin is de vreemdeling niet geslaagd. Onder deze omstandigheden dient, ook al betreft het hier een eerste aanvraag, voor risico van de vreemdeling te blijven dat de authenticiteit van de lidmaatschapskaart niet kon worden vastgesteld. De staatssecretaris heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de

lidmaatschapskaart niet de waarde kan worden gehecht die de vreemdeling daaraan gehecht wenst te zien.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen in de eerste en derde grief is aangevoerd, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. P.A. Offers en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

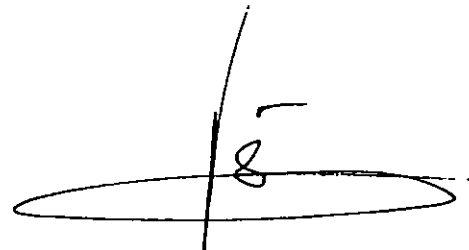
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2009

314-563.

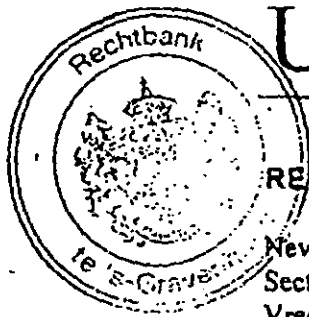
Verzonden: 31 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: AWB 09/5282 BEPTDN S7 en AWB 09/5281 BEPTDN S7

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 13 maart 2009

inzake:

geboren op
van Kongolese nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0902.11.1252,
V-nummer: :
verzoeker,
gemachtigde: mr. R. Roelofsen, advocaat te Lemmer,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar bij de IND.

Procesverloop

Op 11 februari 2009 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 18 februari 2009 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd.

Bij beroepsschrift van 18 februari 2009 heeft verzoeker beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 09/5281. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroepsschrift niet in Nederland mag afwachten. Bij verzoekschrift van 18 februari 2009 heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de voorzieningenrechter en verzoeker gezonden.

Openbare behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening heeft plaatsgevonden op 6 maart 2009. Met voorafgaande kennisgeving is verzoeker noch zijn gemachtigde ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de

12-05

Zaaknummer: AWB 09/5282 BEPTDN S7 en AWB 09/5281 BEPTDN S7

2

voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen het besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoeker is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan. Daarbij is onder meer van belang of verweerder de aanvraag zonder schending van eisen van zorgvuldigheid in het kader van de procedure in het aanmeldcentrum (AC) heeft kunnen afwijzen.

Verweerder heeft de aanvraag mede op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 afgewezen, omdat verzoeker ter staving van zijn aanvraag toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Verweerder is van mening dat daarom van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit moet gaan. Verweerder meent voorts dat verzoeker op essentiële punten onjuiste en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zodat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Samengevat heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat verweerder geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker. Voorts heeft verweerder overwogen dat verzoeker geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (de Definitierichtlijn). Daartoe acht verweerder primair redengevend dat al is getoetst aan de toelatingsgrond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, en deze toets alle door artikel 15 van de Definitierichtlijn beschreven situaties omvat. Subsidiair meent verweerder dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas aan een geslaagd beroep op de Definitierichtlijn in de weg staat.

Verzoeker heeft het standpunt van verweerder gemotiveerd bestreden. Daartoe heeft verzoeker verzocht om wat eerder is aangevoerd als herhaald en ingelast te beschouwen. Voorts heeft hij - zakelijk weergegeven - aangevoerd dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met wat er in het ambtsbericht staat over documenten en dat hij zich niet kan verweren als verweerder verwijst naar openbare bronnen, zonder nader te duiden waar de informatie is te vinden. Verzoeker meent dat de AC-afdoening daardoor in strijd is met de zorgvuldigheid. Verzoeker bestrijdt dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt over zijn reis en dat hij niet op de hoogte zou zijn van de belangrijkste doelstelling van de BDK en het verbod op deze partij sinds begin 2008 en van de incidenten die hebben plaatsgevonden. Voorts beroept verzoeker zich op artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Bij de gronden van beroep heeft verzoeker een onvertaalde kopie overgelegd van een brief van de president van de Bundu Dia Kongo (BDK) van 27 februari 2009. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat deze brief de door hem beschreven gebeurtenissen bevestigt. Voorts heeft verzoeker een kopie overgelegd van een interne brief van de BDK van 13 november 2008, waarin naar zijn zeggen wordt gemeld dat de missie in de provincie is mislukt door de arrestatie van leden en waarin verzoeker met naam en toenaam zou worden genoemd.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat verzoeker op essentiële punten ongeloofwaardige, tegenstrijdige, vage en summier verklaringen heeft afgelegd. Zo weet verzoeker niet de belangrijkste doelstelling van de BDK te noemen, te weten het herstel van een prekoloniaal koninkrijk. Daaraan doet niet af dat verzoeker deze doelstelling niet terugvindt bij Wikipedia. Dit reeds omdat andere openbare bronnen, zoals het algemene ambtsbericht van 24 juli 2008, bevestigen dat herstel van een prekoloniaal koninkrijk de belangrijkste doelstelling van het BDK is. Voorts noemt verzoeker de BDK nog altijd een legitieme partij. Daaraan doet niet af de stelling van verzoeker in beroep dat hij uiteraard op de hoogte is van het verbod op de partij sinds het begin 2008, maar dat hij een beeld heeft geschetst van de geschiedenis van de partij. Hierbij acht de voorzieningenrechter relevant dat verzoeker in het eerste en het nader gehoor niet heeft genoemd dat de partij is verboden. Voorts heeft verweerder in redelijkheid mogen verwachten dat verzoeker in staat is tot het afleggen van meer concrete verklaringen over de

Zaaknummer: AWB 09/5282 BEPTDN S7 en AWB 09/5281 BEPTDN S7

4

gewelddadige incidenten die hebben plaatsgevonden en dat de meer algemene verklaringen die verzoeker daarover heeft afgelegd niet volstaan. Voorts heeft verweerder in redelijkheid de verklaringen van verzoeker over zijn arrestatie en detentie vaag kunnen achten en zijn verklaring, dat de politie de lidmaatschapskaart van het BDK in zijn tas heeft laten zitten en deze tas vervolgens aan hem heeft teruggegeven, ongeloofwaardig. Gelet op wat hiervoor is overwogen is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Verzoeker kan daarom aan artikel 29 van de Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

Verzoekers beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen nu verzoeker onvoldoende heeft onderbouwd waarom hem een beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn toekomt. De enkele stelling van verzoeker dat een geloofwaardig asielrelaas geen voorwaarde is om een beroep te kunnen doen op artikel 15c van de Definitierichtlijn acht de voorzieningenrechter daarvoor onvoldoende.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht in het kader van de AC-procedure afgewezen.

Het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening dient als ongegrond te worden afgewezen. Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet daarom aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat (geen) aanleiding.

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening, bekend onder nummer Awb 09/5282 af;
- verklaart het beroep, bekend onder nummer Awb 09/5281, ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, in tegenwoordigheid van mr. C.F.E. Post, griffier.

Uitgesproken in het openbaar op 13 maart 2009

Tegen deze uitspraak ten aanzien van het gedeelte waarin ten aanzien van het beroep is beslist, kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 13 MRT 2009

VOOR AFSCHRIFT CONFORM

SECRETARIS VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Mr P. J. Wapperom
Mr A. W. J. van der Meer
Mr drs C. R. Jansen
Mr J. W. F. Noot
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Tél. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MRT 2009	
ZAAKNR.	200901950
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DO:	J.P.B.

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

→ ingekomen op 19-03-2009.

Dordrecht, 19 maart 2009

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : Hoger Beroep

tegen de Minister van Justitie
i Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0902.11.1252

Proc.nr. Rb : 09/5282 en 09/5281
2

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Congolese

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

-2-

datum uitspraak : 13-03-2009
datum verzending : -

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op , van Congolese
nationaliteit, hierna te noemen "appellant", verblijvende te Nederland, te dezer
zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van
de advocaat mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellant bepaaldelijk
gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze
als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellant heeft op 11 februari 2009 een aanvraag ingediend voor een
verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000.

Op 13 februari 2009 is een zwaarwegend advies ingediend.

Verweerder heeft op 12 februari 2009 een kennisgeving van het voornemen
uitgebracht.

Hierna is op 18 februari 2009 een zienswijze ingediend.

Bij beschikking van 18 februari 2009, is de aanvraag afgewezen.

Op deze datum is via het Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem
een beroepschrift en verzoekschrift ingediend, waarna de gronden op 3 maart
2009 zijn aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Assen op 6 maart 2009.

Middels uitspraak van 13 maart 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Assen, het ingediende verzoek om
een voorlopige voorziening afgewezen en het beroepschrift ongegrond verklaard
(produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. overleggen stukken in beroep/ artikel 83 Vw

Ten onrechte heeft de rechtbank bovenaan pagina 3 het volgende overwogen;

“De voorzieningenrechter volgt verweerder echter in zijn standpunt dat de stukken niet kunnen afdoen aan het bestreden besluit, dit alleen al omdat de stukken niet zijn vertaald. Dit nog daargelaten de vraag naar de authenticiteit van deze stukken en de vraag of verzoeker deze stukken eerder had kunnen overleggen.”

2.1.2 toelichting

Hetgeen onder 2.2.2 en 2.3.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant stelt zich op het standpunt dat de voorzieningenrechter zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat deze stukken zijn niet kunnen afdoen aan het bestreden besluit. “dit alleen al omdat de stukken niet zijn vertaald”.

De documenten zijn gesteld in de Franse taal, hetgeen naast het Duits en Engels gebezigd mag worden, althans waarvan mag worden uitgegaan dat de inhoud voldoende kenbaar is gemaakt. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet geplaatst binnen de context van de “AC-procedure”, nu de termijnen en in het verlengde hiervan de mogelijkheden om overlegde documenten met spoed te laten vertalen zeer miniem zijn. De door de rechtbank opgeworpen retorische vraag of deze stukken eerder overgelegd hadden kunnen worden, miskent de situatie van appellant.

De rechtbank alsmede verweerder is er aan voorbij gegaan dat appellant er, op het moment van de asielaanvraag vanuit mocht gaan dat verweerder zijn relaas geloofwaardig zou achten.

De desbetreffende fax/brief van 27 februari 2009 kon hij immers niet op een eerder moment, dus voor de bestreden beschikking van 18 februari 2009 overleggen.

Ten onrechte zin de door appellant overgelegde bescheiden niet aangemerkt als "begin van bewijs". Zulks was met name aangewezen nu asielzoekers in het algemeen, maar met name vanwege de tijdsdruk diegene van wie de asielprocedure binnen 48 proces-uren wordt afgehandeld in het bijzonder te allen tijde in bewijsnood verkeren.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1 Artikel 31, tweede lid onder f Vw

Ten onrechte heeft de rechtbank halverwege pagina 3 het volgende overwogen;

"Evenmin doet de door verzoeker overgelegde lidmaatschapskaart van de Bundia Kongo daaraan af, nu de authenticiteit van deze kaart niet is komen vast te staan na onderzoek door de Koninklijke Marechaussee en voorts uit openbare bronnen blijkt dat deze kaarten na 2002 niet meer worden uitgegeven. Ter zitting heeft verweerder het standpunt dat er sinds juli 2002 geen lidmaatschapskaarten meer worden afgegeven door de BDK, nader onderbouwd, onder overlegging van een nader stuk. Een afschrift van dit stuk wordt met deze uitspraak meegezonden "

2.2.2 toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening, nu hij voor het eerst een asielaanvraag heeft ingediend, het niet kunnen vaststellen van de authenticiteit van het door hem overgelegde document door de KMar niet voor zijn rekening en risico dient te komen. Daarnaast had de rechtbank, alleen al vanwege het feit dat het al dan niet afgeven van lidmaatschapskaarten na 2002 in de gehele procedure een twistpunt is, in ieder geval ten aanzien van dit document, gelijkzo bovenaan pagina 3 van haar uitspraak moeten vaststellen dat verweerder dit "bewijs" op een veel eerder moment had dienen te overleggen.

Voorzover de rechtbank dit document wel zou hebben geaccepteerd, dan had in ieder geval (de gemachtigde van) appellant de gelegenheid dienen te worden gegeven te reageren op deze 'nieuwe' informatie.

Overigens wordt door verweerder niet getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van appellant, derhalve wordt het ontbreken van identiteitsdocumenten nodeloos aan hem tegengeworpen.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.3.1 artikel 15 onder c Definitierichtlijn

Ten onrechte heeft de rechtbank op pagina 4 halverwege het volgende overwogen.

"Verzoekers beroep op artikel 15 onder c Definitierichtlijn kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen nu verzoeker onvoldoende heeft onderbouwd waarom hem een beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn toekomt. De enkele stelling van verzoeker dat een geloofwaardig asielrelaas geen voorwaarde is om een beroep te kunnen doen op artikel 15c van de Definitierichtlijn acht de voorzieningenrechter daarvoor onvoldoende."

2.3.2. toe lichtung

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 en 2.4.1 dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Ten onrechte heeft de rechtbank in het kader van het gestelde in artikel 15 onder c van de Dr niet, althans in onvoldoende mate al dan niet ambtshalve de uitspraak

Overigens zij verwezen naar het arrest de Grote Kamer van het Europese Hof van 17 februari 2009 onder kenmerk C-465/07. Het Europese Hof heeft in deze uitspraak bepaald dat artikel 15 onder c van de Definitierichtlijn (2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 als volgt dient te worden uitgelegd;

- *opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;*

- *bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek op subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.*

Appellant stelt zich op het standpunt dat hij verder niet nader behoeft te motiveren c.q. aan te tonen dat er voor hem sprake is van een dusdanige situatie zoals deze door het Europese Hof is bewezen.

Ten onrechte hebben de rechtbank en verweerder miskent dat hij valt onder het gestelde in artikel 15 onder c DR.

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 ; 2.2.2 en 2.3.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Assen niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;

- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom